

# Kýsareyða

Nú skulu tit hoyra um eina litla gentu, sum var so fitt, at øll menniskju vóru líka góð við hana, bara tey høvdu sætt hana einaferð. Men allarbest var kortini hennara gamla omma við hana. Einaferð gav omman henni ein reyðan floyalskýsa, sum bar henni so væl, at hon vildi ongum øðrum ganga við uppi á høvðinum; og tí róptu tey hana Kýsareyðu.

Ein dagin nú rópar mamman á hana og sigur: »Kom higar, litla Kýsareyða. Her havi eg ein kakubita og eina flösku av víni. Far og ber ommu tinni hetta; hon treingir til tað, tí hon er so gomul og ússalig. Skunda tær avstað, áðrenn sólin fer at stinga heitt. Men gakk nú varisliga, og halt teg á gøtuni, so tú dettur ikki og brýtur flöskuna, tí tá fær omman einki vín, og tað verður synd í henni. Tá ið tú kemur inn til ommu, minst so til at siga góðan morgun.«

»Ja, ja,« svarar Kýsareyða, »alt hatta skal eg minnst til at gera.« og so fór hon avstað. Omman búið burtur í skóginum, ein heilan tíma at ganga úr bygðini. Tá ið Kýsareyða er komin nakað út í skógin, nú mótir hon úlvinum. Men hon veit ikki, at hetta er eitt ódjór, og tí ræðist hon hann ikki.

»Góðan dag,« sigur úlvurin. »Góðan dag, úlvur,« svarar Kýsareyða.

»Hvar fert tú so tíðliga í morgun?« spyr úlvurin. »Út at vitja ommu,« svarar hon.

»Hvat er tað, tú hevur undir fyrriklaðnum?« spyr úlvurin.

»Kakur og vín. Mamma hevur bakað í gjár, og nú skal omma fáa burturav, tí hon er so gomul og ússalig,« sigur Kýsareyða.

»Hvar býr omma tín?« spyr úlvurin.

»Ein hálvan tíma at ganga longur inn í skógin, undir teimum trimum stóru eiktrønum; har er hús hennara — tú veit, tað hús við notutrønum niðan fyri,« sigur Kýsareyða.

Úlvurin hugsar við sær, at handa litla, fitta gentan er ein góður biti hjá mær at fáa; fyrst skal eg eta omma og so hesa litlu gentuna omaná. Tað verður vorðið sum fongur. Nú ræður bara um at vera snildur, so eg fái báðar.

Tey fylgjast eina løtu afturat eftir gøtuni. So sigur úlvurin: »Hygg, litla Kýsareyða, hvussu vøkur blomstur ið standa her allastaðni; hví hyggur tú ikki at teimum? Eg haldi, tú hoyrir heldur ikki, hvussu frýtarliga fuglarnir láta; tú gongur bara, sum einki skuldi verið, og kort-

ini er tað so stuttligt úti í skóginum.«

Kýsareyða stóðgar og hyggur seg um. Tá ið hon nú sær, hvussu fagurliga sólin stavar niður, kemur henni í hug, at omman hevði verið glað, um hon hentaði nøkur blomstur at hava við til hennara, »tað er so tíðliga enn, at eg havi góða tíð.« Og so fer hon av gøtuni, inn millum trøini at henta blomstur. Hvørja ferð, hon hevur tikið eitt, heldur hon, at eitt annað stendur longur burtur, sum er uppaftur vakrari, og so má hon hana tað við. Av hesum kemur hon longur og longur inn í skógin.

Men úlvurin skundaði sær alt, hann kundi, fram til tað litla húsíð undir teimum trimum eiktrønum, har omman búið, fór at durum og dunkaði.

»Hvor er hetta?« spyr omman innan fyri.

»Hetta er litla Kýsareyða við kaku og víni til ommu,« svarar úlvurin og ger sær málið eftir smágentuni.

»So, neyðardýrið,« trýst bara klinkuna niður, so sleppur tú inn. Eg eri so ússalig, at eg orki ikki úr seingini at lata tær upp.«

Úlvurin er ikki seinur at trýsta klinkuna niður, hurðin fer upp, og hann inn, skundar sær fram at seingini, tekur omma og svolgir hana niður beinan vegin. Nú letur hann seg í hennara kleðir, bindur turrikleðið um høvðið og leggur seg í seingina, allar seg væl innani dýnuna.

Litla Kýsareyða, hon rennur alsamt millum trøini og hentar blomstur. Ikki fyrr enn hon hevur fingið so nógv, sum hon fær borið, minnst hon til, hvar hon skuldi fara og fer aftur til gongu.

Nú hon kemur til tað litla húsíð undir eikunum, har omman býr, undrast hon á, at hurðin stendur opin, og tá ið hon kemur inn, er alt so lógið, einki hugnaligt. Og hon, sum hevði gleitt seg so, hvørja ferð, hon kom higar. Hon rópaði góðan morgun. Eingin svarar. So fer hon at seingini, lyftir dýnuna eitt sindur upp. Har liggur omman við hovudturrikleðinum bundnum heilt fram fyri andlitíð.

»Á, omma, omma, hví hava tygum so stór oyru?« spyr Kýsareyða.

»Tað er, fyri at eg kann hoyra teg betur,« svarar úlvurin og ger sær málið eftir ommu.

»Á, omma, omma, hví hava tygum so stór hendur?« spyr Kýsareyða.

»Tað er, tí eg betur skal kunna halda tær,« svarar úlvurin.

»Á, omma, omma, hví hava tygum so stóran munn?« spyr Kýsareyða.

»Tað er tí, at eg betur skal kunna eta teg,« svarar úlvurin. Og so loypur hann upp úr seingini, tekur litlu Kýsareyðu og svolgir hana niður beinan vegin.

Tá ið úlvurin nú hevði etið bæði omma og smágentuna, var hann so mettur, at hann vildi hvíla seg, fór aftur í seingina og sovnaði. Meðan hann svav, snorkaði hann so illa, at tað hoyrdist langa leið.

Í tí sama kemur ein veiðimaður framvið. Hann hoyrir hesa snorkan og hugsar við sær: »Hví man tann gamla konan, sum her býr, snorka so illa í morgun, er hon sjúk? Tað er best, eg fari inn at vita, hvussu til stendur. Jú, hann fer so inn, fram at seingini. Tá sær hann, at tað er úlvurin, ið liggur har í fasta svovni og snorkar, so tað rungar eftiri.

Áha, her fann eg teg, títt gamla rovdjór,« sigur veiðimaðurin, »leingi havi eg leitað eftir tær.« Hann tekur byrsuna og skal skjóta úlvinn; men leggur hana aftur, tí hann hugsar við sær: »Best er ikki at skjóta, tí kanska hann hevur etið ta gomlu konuna; lat meg heldur kryvja búkin á honum.« So tekur hann knivinn og fer at skera. Tá hol kemur á, sær hann tann reyða kýsan koma út ígjøgnum. Hann sker eitt sindur meir. Nú loypur smágentan útúr og róp-ar:

»Á, sum eg ræddist, tað var so myrkt, so myrkt inni í úlvabúkinum.«

Veiðimaðurin skar uppaftur meir, og nú kom omman út ígjøgnum. Livandi var hon; men orkaði illa at draga ondina, tí tað hevði verið so kvalið inni í úlvabúkinum.

Veiðimaðurin tekur nú nakrar steinar og koyrir í búkin á úlvinum, pentar so saman aftur. Tá vaknaði úlvurin og leyp av seingini, skuldi renna av stað út í skógin at kröva seg; men vanlukkuvið, steinarnir vóru so tungir í búkinum, at hann datt, tá ið hann kom útum, og sló seg so illa, at hann doyði.

Nú vóru tey trý so glað. Veiðimaðurin tók skinnið av úlvinum og hevði heim við sær. Omman setti seg at eta kakurnar og drekka vínið. Tá ið hon hevði fingið alt niður, var hon líka rosk aftur, sum áðrenn úlvurin át hana. Men Kýsareyða lovaði, at aldri nakrantíð skuldi hon aftur vera óhoyrilig móti mammu síni.

Heðin Brú týddi.

## Innbjóðing

Fólk, sum er ættað frá Gjógv og hevur bústað aðra staðni, verður boðið til stovningarfundar í løsunini, Tinghúsv. 18. Tórshavn, mikudagin 29. dec. kl. 19.30, har stovnað verður eitt Gjár felag.

Øll tit, ið hava áhuga fyri Gjár byg dog vilja hitta Gjár fólk, eru vælkomn.

Sum innbjóðarar:

Maria á Fornanum, Elisabeth av Tarslótunum, Jóhann úr Nýggjustovu, Oliver úr Høydriksstovu, Osvald á Klá, Halms Jakup av Bø, Theodor úr Horni, Sjurður úr Hoygardinum, Sigurð úr Hoygardinum.

## Tryggingarsambandið FØROYAR

|                          |           |
|--------------------------|-----------|
| Føroya Krigsstrygging    | Tlf. 1090 |
| Føroya Sjóvatrygging     | - 1090    |
| Føroya Brunatrygging     | - 1098    |
| Føroya Vanlukkustrygging | - 1466    |

Vit tryggja:

Bátar, skip, vorur, hús, innbúgv, akfor o. a.

Føroyingar eiga at tryggja í landsins egnu trygging.

## Sundalagið - Skálafjørður

Um jólini verður slótt solóla:

HÓSDAG 22.12.:

Sum týsdag: Sigmundur kl. 8 og 16.30 inn á Skálafjørðin  
Ternan kl. 8 norð í Sundalagið.

FRÍGGJADAGIN 24.12.

Sigmundur  
kl. 7  
Tórshavn  
Strendur  
Toftir kl. 8  
Kaldbak  
Tórshavn

Ternan  
kl. 7  
Tórshavn  
Skálafjørður  
Hósvik  
Hvalvík  
Oyri  
Kallafjørður kl. 10  
Tórshavn

kl. 14  
Tórshavn  
Toftir  
Strendur  
Tórshavn

kl. 15  
Tórshavn  
Toftir  
Strendur  
Tórshavn

FRÍGGJADAGIN 31.12.

Sigmundur kl. 8 norð í Sundalagið  
Ternan kl. 8 inn á Skálafjørðin.  
kl. 15 Tórshavn - Toftir - Strendur - Tórshavn

AS. THORSHAVNS MÆLKEFORSYNING  
& MARGARINEFABRIK

## Hví???

so nógv stríð, tá ið tað ikki er neyðugt.



Crede Debonair turkmaskinan ger arbeiði nógv lættari, skjótari og betri, og prisurin er sámulgigur kr. 545 Spyrjið um treytir.

RADI EL tlf. 1397

